

AMÉLIE
Nothomb

Uimire
și cutremur

Traducere din limba franceză
de Dragoș Bobu

POLIROM
2022

— Fubuki ar fi incapabilă de așa ceva!
Domnul Tenshi se mulțumi să ofteze din nou.

— De ce ar fi comis o asemenea faptă?
am continuat. Vă detestă?

— A, nu. Nu împotriva mea a făcut-o.
În definitiv, povestea asta vă face mai
mult rău dumneavoastră decît mie. Eu
unul n-am pierdut nimic. Dumneavoaș-
tră însă vă pierdeți astfel șansele de pro-
movare pentru mult, foarte mult timp
de-acum încolo.

— Zău că nu mai înțeleg! Mi-a dat
mereu dovezi de prietenie.

— Da. Cită vreme sarcinile dumnea-
voastră constau în a da înainte calenda-
rele și a fotocopia regulamentul clubului
de golf.

— Era totuși neverosimil ca eu să-l
iau locul!

— Într-adevăr. Nu s-a temut nicio-
dată de asta.

— Și-atunci de ce m-a denunțat? Cu
ce o deranja ca eu să lucrez pentru
dumneavoastră?

— Domnișoara Mori a suferit ani de
zile pentru a obține postul pe care-l
are astăzi. Probabil că i s-a părut into-
lerabil ca dumneavoastră să accedeți la

o asemenea promovare după zece săptămâni în compania Yumimoto.

— Nu pot să cred. Ar fi prea josnic din partea ei.

— Tot ce pot să vă spun este că ea a suferit într-adevăr mult, mult de tot în timpul primilor ani pe care i-a petrecut aici.

— Și de-acuma vrea ca eu să îndur aceeași soartă! E prea jalnic! Trebuie să-i vorbesc.

— Chiar credeți?

— Bine înțeles. Cum vreți să se aranjeze lucrurile dacă nu vorbim?

— Adineauri i-ați vorbit domnului Omochi, în vreme ce el ne făcea albie de porci. Aveți impresia că, în felul ăsta, lucrurile s-au aranjat?

— Sigur e că dacă nu vorbim nu există nici o șansă de a rezolva problema.

— Ce mi se pare mie și mai sigur e că dacă vorbim există riscuri serioase de a agrava situația.

— Fiți liniștit, n-am să vă amestec în poveștile astea. Trebuie să vorbesc însă cu Fubuki. Altfel, o să mă ia cu dureri de măsele.

Domnișoara Mori primi propunerea mea cu un aer de curtoazie mirată. Mă

urmă. Sala de ședințe era goală. Ne-am instalat acolo.

Am început cu o voce blândă și calmă:

— Credeam că sintem prietene. Nu înțeleg.

— Ce nu înțelegeți?

— O să tăgăduiți că m-ați denunțat?

— N-am nimic de tăgăduit. Am aplicat regulamentul.

— Regulamentul e mai important pentru dumneavoastră decît prietenia?

— Prietenia e o vorbă foarte mare. Aș spune mai degrabă „relații bune între colege”. Profera aceste fraze oribile cu un calm ingenuu și afabil.

— Înțeleg. Credeți că vom rămîne în relații la fel de bune, ca urmare a atitudinii dumneavoastră?

— Dacă vă scuzați, n-am să vă port pică.

— Nu vă lipsește umorul, Fubuki.

— Extraordinar! Vă comportați ca și cum dumneavoastră ați fi cea ofensată, cînd de fapt ați comis o greșeală gravă.

Am avut proasta inspirație să rostesc o replică eficientă:

— Curios. Credeam că japonezii sînt altfel decît chinezii.

Mă privi fără să înțeleagă. Am reluat:

— Da. Delațiunea era prețuită la chinezi și înainte de venirea comunismului. Până și în zilele noastre, chinezii din Singapore, de exemplu, își încurajează copiii să-și denunțe tovarășii de joacă. Credeam că japonezii au simțul onoarei.

În mod sigur, o jignisem, ceea ce constituia o eroare de strategie.

Zimbi:

— Vă credeți în măsură să-mi dați lecții de morală?

— După părerea dumneavoastră, Fubuki, de ce am vrut să vă vorbesc?

— Din inconștiență.

— Nu puteți să vă inchipuiți că din dorință de împăcare?

— Fie. Scuzați-vă și vom fi împăcate.

Am oftat:

— Sinteți inteligentă și fină. De ce vă prefaceți că n-ați înțeles?

— Nu vă dați atita importanță. Sinteți foarte ușor de intuit.

— Cu atât mai bine. În cazul ăsta, îmi înțelegeți indignarea.

— O înțeleg și o dezaprob. Eu sint cea care are motive să fie indignată de atitudinea dumneavoastră. Ați umblat cu tertipuri după o promovare la care nu aveați nici un drept.

— Să zicem. Nu aveam dreptul. Concret însă, cum vă putea afecta asta? Șansa mea nu v-ar fi lezat în nici o privință.

— Am douăzeci și nouă de ani, dumneavoastră – douăzeci și doi. Am postul ăsta de anul trecut. M-am luptat ani de zile pentru el. Iar dumneavoastră vă închipuiați că o să obțineți un grad echivalent în câteva săptămîni?

— Asta era deci! Aveți nevoie ca eu să sufăr. Nu suportați șansa celorlalți. E pueril!

Chicoti disprețuitor:

— Dar să vă agravați cazul așa cum o faceți vi se pare o dovadă de maturitate? Vă sînt șefă. Credeți că aveți dreptul să-mi vorbiți cu atîta grosolanie?

— Sînteți șefa mea, așa-i. N-am nici un drept, știu. Dar voiam să știți cît sînt de dezamăgită. Vă stimam atît de mult!

Rise elegant:

— Eu nu sînt dezamăgită. Nu vă stimam.

A doua zi dimineață, cînd am ajuns la Yumimoto, domnișoara Mori mă anunță care era noul meu post:

— Nu vă schimbați sectorul, pentru că veți lucra chiar aici, la contabilitate.

Îmi veni să rîd:

— Contabilă, eu? De ce nu trapezistă?

— Contabilă ar fi un cuvînt prea mare.

Nu vă cred în stare să fiți contabilă, zise, cu un zîmbet compătimitor.

Îmi arată un sertar mare în care erau îngrămădite facturile din ultimele săptămîni. Îmi indică apoi un dulap în care erau aranjate niște registre enorme, fiecare purtînd sigla unuia dintre cele unsprezece sectoare ale companiei Yumimoto.

— Veți avea o sarcină cit se poate de simplă și deci exact pe măsura puterilor dumneavoastră, îmi explică ea cu un aer pedagogic. Mai întii, va trebui să sortați facturile din punct de vedere cronologic. După aceea veți stabili cărui sector îi aparține fiecare din ele. S-o luăm de exemplu pe asta: unsprezece milioane pentru șvalterul finlandez – ia te uită, ce întimplare amuzantă, e chiar sectorul de produse lactate. Luați registrul DP și copiați, pe coloanele corespunzătoare, data, numele companiei și suma totală. După ce facturile sînt clasate și înregistrate, le puneți în sertarul ăsta.

Trebuia să recunoști că nu era greu. Mi-am manifestat uimirea: